

↳ Lackfi János

Levegősakk

Egy fekete állóbábu a háttérben
 És két fehér ülóbábu az előtérben,
 Köztük lebegő sakktábla, levegőből
 Kifaragott bábukkal,
 A feketéket éjszaka faragták ki, sötétből,
 A fehéreket nappal, világosból,
 És nem szabadott, hogy az estiek
 Fényt kapjanak, mert úgy porrá omlanak,
 És lehet mindent kezdeni előlről,
 És nem szabadott, hogy a nappaliakra
 Árnyék essen, mert akkor porrá omlanak
 És lehet mindent kezdeni előlről,
 Csak ha már készen voltak, és lefújták
 Az összeset lakkal, akkor álltak meg
 Magukban. A levegősakk igen komoly
 Dolog, mint majdnem minden, ami
 Levegőből van, kivéve a luftballonokat,
 A pukizást és az enyhe szellőt, mert
 Máskülönben komoly szelek és komoly egek
 És komoly magasságok készülnek levegőből,
 Nem beszélve a buborékos ásványvízről,
 S még a sakktábla alá készülő padokat is
 Csupa levegőből fröccsöntik,
 Ne lehessen látni, ami a kockás mezők
 Alatt van, pontosabban lehessen
 Látni a semmit, ami alatta van.
 A legizgalmasabb, hogy a két pasas
 Egyike sem akar igazán nyerni,
 Sem igazán veszteni, egyszerűen
 Nem akarják, hogy vége legyen
 A sakknak, mert akkor megint el kellene
 Foglalniuk magukat valami mással,
 Mondjuk újra el kellene kezdeniük
 Sakkozni, de hát minek kezdenének el
 Sakkozni, amikor már egyszer belekezdtek,
 Úgyhogy elhatározzák, többé
 Meg se moccannak, és megkérik a
 Háttérben álló fekete ruhás pasast,
 Ő se mozduljon, továbbá vágjon nagyon
 Gondolkodó képet, mert amilyet
 Most vág, olyat fog vágni mindörökké,
 És amikor végre készen állnak,
 Kiszólnak a képből a fényképésznek,
 A lakkozóembernek, hogy most tessék,
 És hopp, már le is vannak fújva lakkal.

Időablakok

A szemközti ház falán sorra nyílnak az időablakok,
 A sötétség meg a világosság
 Liftezik fel és le bennük,
 Szünet nélkül nyaggatják a liftet,
 Mint valami vásott kölkök,
 Akiket seprűvel hajkurász a közös képviselő.
 Az ablakok mögött lakókat nem annyira érdeklí
 Ez a megátalkodott liftezés.
 Legfeljebb a villanykapcsolóval
 Széjjeltaszigálják az árnyékokat és
 Előcsalogatják a fényt. Vagy tenyerükkel
 Tartanak ernyőt szemük elé, ha túl élesen
 Betűz a nap, már nem úgy értem,
 Hogy betűket olvas fel (pedig úgy is érthetném,
 Miért ne olvashatna a nap!), hanem hogy tűz befelé.
 Esetleg meresztik a szemüket,
 Ha rájuk esteledik, és még mindig
 Nem gyújtottak villanyt, mert túlságosan
 Eszükbe jutott valami szomorú vagy
 Valami vidám, igaz, ha a vidámság
 Már múlt idő, szomorúság lesz abból is.
 Az egyik szemközti lakó a Betyár bácsi,
 Akit azért nevezek így, mert csak a kalap
 Hiányzik a fejéről, árvalányhajjal,
 Meg a pipa a szájából, és mindig várom,
 Hogy a karikás ostorával átcerdít
 A mélység felett, egészen a mi ablakunkig,

De Betyár bácsi semmi betyárosat nem tesz azon kívül,
 Hogy bámul, nyilván valami délibábot.
 A Jólöltözött Fiút is megszoktam már,
 Zongoraszó hallatszik tőle, ha nyitva
 Hagyja az ablakot, rend van a hajában,
 Az asztalán, a ruhái közt, a kottái közt,
 A tanszerei közt, amelyeket csak ő hív
 Tanszereknek, mert a nagymamája neveli,
 És neki még a villamos is villanyos,
 Amiért a többiek kiröhögik.
 A Kisbabás Anyuka mindig nagyon várja,
 Hogy a férje hazajöjjön esti fürdetésre,
 És aggódva szagolja meg a száját közelről,
 Hogy ivott-e, mert a baba születésekor megígérte,
 Leteszi a poharat, és az asszony mer is neki
 Hinni meg nem is, és ahogy várják haza
 Ezt az izgalmas férjet, túlságosan kihajolnak
 Az ablakon, nekem legalábbis túlságosan,
 Az ilyesmiktől rettegek, már látom is,
 Hogy az a kisgyerek rugdosni kezd, kiszabadítja
 Magát anyukája karjaiból, lepottyan,
 És hiába kap utána az asszony, a kicsi egyenesen
 A kocsmá helyett hazaérkező apa lába elé
 Érkezik, és attól fogva állandóan sötét lesz
 Ott is, mint a negyedik ablak mögött,
 Amelyről az eső már rég lemosta a papírokat,
 Pedig hatalmas betűkkel ki volt írva:
 ELADÓ.

